

Μια αυτόματη γραφή

του Κώστα Βουλαζέρη

www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris

Σαλιτιμπάγκοι μέσα στο παλάτι χορεύουν, η τίγρης βρυχάται αλλά ο ήχος της πνίγεται μέσα στη θύελλα από ιπτάμενες σαύρες-

Σαλιτιμπάγκοι μέσα στο παλάτι χορεύουν, τους φεύγουν τα κρόταλα από τα χέρια και ξυπνάνε την πριγκίπισσα που κοιμάται: τεντώνεται και φορά τον μανδύα της.

(Ουρλιαχτά στο απομονωμένο δάσος, χορός των μαύρων κληρονόμων της γης, γύρω από μια πελώρια φωτιά.)

Οι σαλιτιμπάγκοι κουράζονται και κάθονται στη μεγάλη σάλα, πίνοντας διψασμένα τα ποτά, τρώγοντας πεινασμένα τα φαγητά, γλείφοντας τα κόκαλα του σκύλου που σκότωσαν όταν περνούσαν από τον κήπο και έψησαν μέσα στη φωτιά του τζακιού· γλείφοντας τους μηρούς και τις κνήμες της χορεύτριας που έρχεται και τους καβαλά, γελώντας, τους ώμους.

Η πριγκίπισσα γλιστρά στη σκάλα και πέφτει μέσα σε μια καταπακτή που βγάζει στη θάλασσα· ξεβράζεται στα βράχια.

Μια νυχτερίδα βουτά απ'τον ουρανό. Το απομονωμένο δάσος σιωπά αγκαλιάζοντας τη νυχτερίδα, που γλιστρά μέσα στα ερείπια και κοιτάζει βαθιά μέσα στον παλιό κρύσταλλο όπου σαλιτιμπάγκοι κάθονται στη μεγάλη σάλα και τρώνε και πίνουν και καταβροχθίζουν.

Στο τέλος, έφαγαν και τη χορεύτρια. Χωρίς να την ψήσουν. Μόνο τα κόκαλά της έμειναν: σηκώθηκαν επάνω και κάθισαν στον θρόνο, στην αγκαλιά του βασιλιά που ατένιζε βαριεστημένα τους σαλιτιμπάγκους, μισοκοιμισμένος. Το ξόρκι της απόκοσμης μουρμούρας ακόμα θολώνει τον σαστισμένο νου του.

Ένας σεισμός, ρωγμές στην κοιλάδα, νερό κυλά, ποτίζει τα άνθη, τα άνθη μεγαλώνουν, δέντρα γίνονται, μια τίγρης βαδίζει πάνω στα κλαδιά τους, σκαρφαλώνει πάνω στις φυλλωσιές τους, πηδά και πιάνει ένα γεράκι.

(«Πού πάτε, κύριε;

«Στα δυόμισι χιλιόμετρα όπως βλέπεις τη λεωφόρο μπροστά σου, στρίψε στην τρίτη γωνία αριστερά και σταμάτα μπροστά στη λευκή πόρτα με τον μαύρο κύκλο.»

«Εεε...»

«Μαλάκας είσαι, ρε ταξιτζής, ή δεν μιλάμε στην καθομιλουμένη;»)

Η φούστα της, κατά λάθος, πέφτει καθώς στέκεται στο φανάρι και περιμένει την τίγρη της να έρθει. Η τίγρη, φτάνοντας εκείνη τη στιγμή, κυλιέται κάτω κι αρχίζει να γελά. Τα σωθικά της πετάγονται έξω σαν πίδακας και βάφουν ολόκληρο τον πίνακα.

Ένας σαλιτιμπάγκος ρεύεται γοητευτικά, ένας σαλιτιμπάγκος καπνίζει, ένας σαλιτιμπάγκος γλείφει τα κόκαλα του ψημένου σκύλου, ένας σαλιτιμπάγκος παίρνει ένα μαχαίρι βγάζει το δεξί του μάτι: το πετά στο

σκέλεθρο της χορεύτριας που κάθεται στα γόνατα του βασιλιά: η χορεύτρια κάνει να το πιάνει αλλά της γλιστρά, πέφτει και κατακυλά, ένας ποντικός το πιάνει αλλά του γλιστρά κι αυτού, και το μάτι χώνεται σε μια τρύπα και, κυλώντας μέσα σε υπόγειες λαβυρινθώδεις στοές με ιλιγγιώδη ταχύτητα που θα ζάλιζε μαγική μαϊμού το Δάσους Λοχ-Τες, καταλήγει στη θάλασσα και ξεβράζεται στην ακτή. Δίπλα στο αριστερό πόδι της πριγκίπισσας.

Η πριγκίπισσα γυρίζει στο πλάι, καθώς ξυπνά πάνω στα βράχια, και λιώνει το μάτι-

(ένα ουρλιαχτό από τη μεγάλη σάλα του παλατιού)

(«Όχι εκεί, ρε μαλάκα ταξιτζή! Στην τρίτη στροφή αριστερά, είπαμε, όχι στη δεύτερη!»)

«Ήταν ένας άλλος δρόμος πιο πριν.»

«Δεν ήταν δρόμος αυτός!»

«Και τι ήταν, ρε παλικάρι;»

«Σήραγγα του μετρό ήταν που είχε βγει προς τα πάνω.»)

Ο βασιλιάς ξυπνά από τις φωνές και τον σαματά· βλέποντας τα γυμνά κόκαλα της χορεύτριας ταραίζεται, βγάζει τα ρούχα του και της τα δίνει· εκείνη τα φορά. Το ορθωμένο πουλί του βασιλιά δείχνει προς τη μεριά των σαλτιμπάγκων, που υψώνουν τα χέρια τους ομαδικά και τον χαιρετούν. Χαμογελώντας. Αίμα κυλά από το δεξί μάτι του ενός.

Η τίγρη πηδά από το παράθυρο, τους κάνει Γρρρρ! δείχνοντας μεγάλα δόντια· πάνω απ'το κεφάλι της πετά ένας αετός. Οι σαλτιμπάγκοι τρέχουν να φύγουν. Η πριγκίπισσα, ανεβαίνοντας ζαλισμένα προς το παλάτι, απλώνει το χέρι της, πιάνει ένα σπαθί από τα σύννεφα, καρφώνει έναν σαλτιμπάγκο στο στήθος, προσφέρει τα σωθικά ενός άλλου στα πεινασμένα στόματα της γης, κόβει το χέρι ενός, κόβει το κεφάλι ενός, κόβει το αφτί ενός άλλου, το πόδι ενός άλλου... Ανεβαίνει τελικά στο παλάτι.

(«Πώς ήταν το μπάνιο σου, χρυσό μου;»)

«Κουράστηκα.»

«Είχε ήλιο, ε; Σ'έχει ζαλίζει, νομίζω.»

«Ναι.»)

Χορεύουν συγχρονισμένα μέσα στο δειλινό ενώ τρία άλογα τούς κοιτάζουν από την κορυφή του λόφου με μάτια φλογισμένα και ουρές που κάνουν πέρα-δώθε γιατί πιο πριν ήταν στο Χάνι του Κουμ και τα κοπανούσαν επί τέσσερις ώρες συνεχόμενα κι έχουν ζαλιστεί και βλέπουν πεταλούδες να φτερουγίζουν παντού κάνοντάς τους ζβιν-ζβιν-ζβιν!

Η πριγκίπισσα γλείφει το αίμα από τα δάχτυλά της. Η τίγρη πηδά και την καταπίνει, και ο νυχτερινός επισκέπτης ξυπνά από την κάμαρά του, τεντώνεται, και συναντά τον βασιλιά στην αίθουσα όπου τα απομεινάρια του γλεντιού είναι απλωμένα και το σκέλεθρο της χορεύτριας χορεύει φορώντας τα ρούχα του βασιλιά. Ο βασιλιάς καπνίζει, γυμνός.

Ο νυχτερινός επισκέπτης τον αποχαιρετά, ο βασιλιάς δεν τον βλέπει· καπνίζει, γυμνός.

(Στο απομονωμένο δάσος κάποιος μαλάκας πάτησε ένα σαλιγκάρι.)